Ч. 148 Пятниця 5 липня (18 липня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Мадярскі голоси про угодові переговори. — З краевих соймів.)

Про хід угодових переговорів пишуть з Будапешту: Несподівана подорож дра Селя до Відня була вислідом обостронної виміни нот. Про вислід послідної міністерскої ради у Відни донесено Селеви телефонічно. Конференциї в палаті угорского міністерства в банковій улици тревали 5 годин. Почали ся перед полуднем, і то спершу між самими міністрами-президентами. Після засадничої наради мали відтак окрему конференцию: Сель, Лянґ і Даранї. Після обіду вела ся нарада при участи ресортових міністрів. На ті конференциї, які тревали 3 і пів години, явив ся др. Кербер з Бем-Баверком, Кальом і Джованелїм, з угорскої сторони прибув Сель, Лянґ і Даранї. Подорож Селя і віднови переговорів викликали в Пешті велике зачудованє.

З пештеньских голосів замітний передовсім голос Pester Lloyd-a, котрий подає в телеґрамі з Відня, що комунїкат зробив добре вражінє у Відни і скріпив надії на довершенє угоди. Дальше пише той дневник: „Не можна зовсім тим манити ся, що митовий і торговельний союз, банкова справа і справа переказуваня остане в головних чертах, як то установлено цїсарскими розпорядками для Австриї з 1899 р. Навпаки сподівають ся, що Угорщина що-до митової тарифи, іменно що-до оплати від сирих і промислових плодів, поробить певні уступки, а навіть припускають, що то вже вчера мусїло стати ся, позаяк вже означено речинець третого читаня, котре відрочувано задля дотеперішного становища Угорщини в тих питанях. Підносять, що з обидвох сторін зазначено виразну волю, удержати митову спільність, забезпечити на 10 літ, і яко з'единена область митова вступити в переговори про торговельні договори з заграницею. З огляду на ту подію припускають, що значні трудности, які ще є, будуть усунені. На всякий случай бачать в вислїдах вчерашного дня знаменний зворот до лїпшого і глядять з більшими надіями в будучину.

Magyar Orszag замічає, що австрийский промисл має в Угорщинї дізнавати такого самого трактованя, як угорский. То мало би значити, що змаганя до витвореня самостійного угорского промислу мають бути залишені. То не можливо, щоби угорске правительство згодило ся на таке обмеженє, і се доведе до спорів. Дальше подає сей дневник, що міністер скарбу Люкач перерве своє лїченє в Ґаштайнї і прибуде до Відня, а з другого боку запевняють, що Бем-Баверк поїде до Люкача, як сего справа буде вимагати.

Долїшно-австрийский сойм приступив вчера до дискусиї над внесенями, предложеними Видїлови краєвому на бажанє міста Відня в справі прилученя 12 громад, положених на лївім березї Дунаю, до Відня. По референтї промовляв намістник ґр. Кільмансеґ, котрий заявив, що правительство сьвідоме економічного значіня того прилученя, особливо супротив наміреної тепер будови каналу Дунай-Одра. Однако правительство не може брати під розвагу того проекту, бо уважає его ще передчасним.

В соймі стирийскім ведуть ся тепер наради над правительственим предложенем в справі увільненя дешевих робітничих мешкань від податків.

В соймі істрийскім той закон на вчерашнім засїданю ухвалено в другім і третім читаню.

Також і сойм каринтийский радив над тим предложенем і вчера ухвалив відослати его до комісиї правно-політичної.

На передвчерашнім засїданю ческого сойму ухвалено резолюцию з зазивом до прави-

---

13)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З российского — Максима Горкого.)

(Дальше.)

Він часто думав о Паляґеї, і з початку було єму тужно, коли образ еї виринав в его уяві.... Але час ішов і затирав поволи яркі краски тої женщини, та незамітно для него заняла місце в его мріях маленька, подібна до ангела Мединьска. Она майже кождої неділї заїзджала до Гната з різличними просьбами, що взагалї мали на цїли — прискорити будову приюту нічлегового. В еї присутности чув ся Фома не-свій, величезним і тяжким; то дратувало его, і він часто червонів від дружного погляду великих очий Софії Павловни. Він замічав, що кождий раз, коли она дивила ся на него, — очи еї темнїли, а верхна губа дрожала і ледви замітно стягалась в гору, відкриваючи дрібні білі зуби. То всегда его лякало. Отець, замітивши его погляди на Мединьску, сказав до него:

— Ти не дуже завертай очима до тої ляльки. Подивись, она.... як березовий вуголь: зверха буває він такий скромний, гладонький, темненький, сказавбись зовсім холодний, а возьми его в руки, то спалить тебе....

Мединьска не взбуджала в молодім чоловіцї ніяких змислових похотий, позаяк в нїй не було нічого, що нагадувало Паляґею, і взагалї не була она така, як всї женщини. Він знав, що про ню говорять погані річи, але він їм не вірив. Однак він змінив своє поведенє взглядом неї, коли побачив еї в повозї, сидячу разом з'якимсь товстим паном, в сїрім капелюсї і з довгим волосєм, що спадало на плечі. Лице у него як міхур — червоне, надуте; нї вусів, нї бороди не було на нїм, і цїлий той чоловік похожий був на переодїту женщину.... Фомі сказали, що то еї муж.... Тодї вибухли в нїм темні, цїлком противні собі чувства: єму хотїлось обидити архітекта, а рівночасно відчував зависть і поважанє для него. Мединьска представила ся єму менше красною а більше доступною, єму стало жаль еї, і все-таки він злосливо подумав:

— Десь їй мусять бути противно, коли він еї цїлує....

І при всїм тім він часами відчував в собі якусь бездонну, томлячу порожню, котрої нїчо не могло нановнити, — нї вражіня переведеного дня, нї спомини давних часів, нї біржа, нї дїла, а мрії о Мединьскій завсїгди пожирала та порожня.... Она его тревожила: в темній глубинї еї він добачував причаївшу ся якусь ворожу собі силу, котра поки-що була невиразна, але вже осторожно і настійчиво старала ся приоблечи ся в тїло....

А між тим Гнат, з вднїшности мало змінившись, ставав все більше неспокійним, воркітливим, і все частїйше жалував ся на недомаганє.

— Сон я стратив.... бувало крїпко засну, хоч шкіру з мене здирай, не учую. А тепер качаюсь, качаюсь з боку на бік, ледви над раном усну. Завсїгди пробуджуюсь.... серце бє ся нерівно, то раз дуже скоро, як би хто гнав его, часто так.... тук-тук-тук ... то нараз завмирає, і сказавбись, що ось-ось сейчас відорве ся і упаде десь в глуб, в середину, в самі внутренности.... Помилуй мя, Боже, по велицїй милости Твоєй!....

І зітхаючи сокрушенно, він піднимав до неба свої суворі очи, вже мутні, що стратили вже свій живий і умний блеск.

— Чигає вже на мене смерть десь близько, — говорив він понуро, але покірно. І дійстно, она скоро повалила на землю его велике, сильне тїло....

А сталось се в серпни, одного дня рано. Фома сильно спав, і нараз почув, що хтось трясе его за плечі, а охриплий голос гудить єму над ухом:

— Вставай....

Він отворив очи і побачив, що отець сидить на кріслї коло его ліжка, однозвучно і глухо повторячи:

— Вставай, вставай....

Сонце що й но тілько зійшло, а сьвітло его, що розляло ся на білій, полотняній сорочцї Гната, ще не утратило своєї рожевої краски.

— Ще рано, — сказав Фома, витягаючись.

— Добре.... пізнійше виспиш ся....

Лїниво, окутавшись в покривало, Фома спитав:

— Треба тобі чого?

— Алеж встань, мій любий, прошу тебе! — промовив Гнат, і докірлово додав: — видно, що треба, коли буджу тебе....

Вдивившись в лице батька, Фома побачив, що оно сїре і утомлене.

тельства, щоби видало закон ухиляючий лихі наслідки цукрових та буракових картелів. Опісля пос. Праде мотивував своє внесене, щоби на спосіб проекту автономії в Тироли, ділено також в Чехії буджет краєвий на німецкий та ческий, та щоби кожда людність з власних додатків до податків покривала всі свої видатки на цїли культурні.

В буковиньскім соймі на передвчерашнім засїданю принято резолюцию, після котрої проєкт реформи виборчої на основах закона виборчого о V куриї до парляменту має бути виготовлений і предложений на найблизшій сесиї. Пос. бар. Василько (Румун) мотивував зазив до правительства, щоби на всїх урядах державних поміщено написи в усїх трох мовах краєвих: рускій, німецкій і румуньскій.

Новинки.

Львів дня 17-го липня 1902.

— **ВПр. Митрополит Шептицкий** виїхав зі Львова і забавить поза Львовом аж до сьвята Преображеня Госп.; в тім часї буде однак приїздити до Львова на недїлї і понедїлки.

— **Вступний іспит** до I кл. рускої ґімназиї у Львові перед феріями відбував ся дня 14 с. м. в трох віддїлах рівночасно. До іспиту зголосилось 129 учеників, з тих обстало 114, а перепало 15. Можна надїятись, що по феріях, як що року, зголосить ся ще поважне число учеників до запису, а тодї могла би тая кляса мати чотири віддїли.

— **Видїл руского товар. педаґоґічного у Львові** подає до відомости, що представителем Товариства в часї ферий єсть п. Кость Паньківский, директор Союза у Львові, ул. Театиньска ч 19

— **Прогулька до Яремча** заходом Читальнї і взаїмн. помочи функцеонарів держ. желїзниць у Львові відбуде ся в недїлю дня 20 с. м.

— **Камінярский страйк** у Львові покінчив ся побідою камінярів. Денна праця буде тревати $9\frac{1}{2}$ годин, а платня буде виносити 4 до 6 К.

— **Нещаслива пригода з вітріолем.** В середу сего тиждня по полудни около пів до 4 год віз у Відни хлопець Антін Кек з фабрики дра Лянґбайна на ручнім візку кілька бутлїв вітріолю (квасу сїрчаного), котрий, як звістно все в однїй хвили палит і нищить. Хлопчиско зачепив візком об тротоар, візок перевернув ся, бутлї випали і розбили ся, а вітріоль бухнув на улицю і розбризкуючись на всї сторони попалив богато людий досить тяжко. Як раз в тій хвили ішли улицею: 68-лїтна приватна учителька Бавхінґер, 34-лїтна шевкиня Вістель, 4-лїтний хлопець Вондрічка, і купець Требіч. Учительцї попалив вітріоль руки і ноги, шевкини обі ноги і чоло; хлопець влїз обома ногами у вітріоль і також дуже попік ся; всїх треба було зараз відвезти до шпиталю лиш один Требіч покалїчив ся легко. Крім того було богато таких, котрим вітріоль попалив одїж, але впрочім або її зовсїм нічого не пошкодив або лиш дуже мало. Ся пригода стала ся в такім місци, де улиця дуже спадиста, отже вітріоль спливав дуже борзо в долину і була обава, що ще більше людий попече ся; длятого явили ся зараз на місци пригоди сторожа пожарна, котра мусїла зливати водою цїлу улицю і змивати вітріоль. Аж таким способом усунено всяку небезпечність. Против дра Лянґбайна розведено судово-карне слїдство.

— **Аптикарска конференция** скликана Намістництвом в цїли управильненя службових відносин маґістрів фармациї, відбула ся передвчера у Львові. По 5-годинних нарадах ухвалено максимальний час денної служби, а що до мінїмальної винагороди не запали ще нїякі ухвали.

— **Пройдисьвіт-ворожбит.** З Перемишлянщини пишуть: Звертаємо увагу на ріжнородних пройдисьвітів, які ходять по селах, туманять нарід і видурюють від него, що удасть ся. Такий пройдисьвіт волочить ся по селах перемишляньского повіта і в недїлю дня 13 липня зайшов до вовківскої читальнї. Тут говорив, що він є сьвятим, був в пеклї і уміє помагати на біль голови і на ріжні слабости і вже було много таких, що були би дали ся надути, колиб два академики були не прийшли і не здемаскували волоцюгу.

— **В рускій бурсї в Тернополи** буде в роцї шкільнім 1902/3 поміщене для 52 учеників публичних середних шкіл Першеньство в принятю будуть мати ученики молодші (I.—IV. кляси), бо они найбільше потребують опіки і помочи; о скілько стане місця будуть приняті ученики із висших кляс, іменнож такі, котрі могли би під доглядом настоятеля давати поміч в науках молодшим ученикам. Поданя о приняте адресовані до видїлу рускої Бурси в Тернополи треба внести до 19 серпня 1902; пізнїйше внесені поданя не будуть увзгляднені. — До поданя треба долучити: 1) сьвідоцтво шкільне за послїдний піврік; 2) сьвідоцтво убожества; 3) заяву місячної доплати найменше 16 корон; хто заявляє, що буде платити 25 до 30 корон, не предкладає сьвідоцтва убожества; 4) на зворот сьвідоцтва і на відповідь треба долучити марку почтову за 35 сотиків. — Шість місць безплатних надає Впр. о. Андрей Качала, гр. кат. парох в Медини, котрому видїл перешле всї поданя на безплатні місця. Ученики приняті мають явити ся в товаристві родичів або опікунів в канцеляриї товариства найскорше 1 вересня а найпізнїйше 3 вересня с. р. і виказати ся достаточним числом біла і одїжи. Кождий ученик мусить мати: 6 сорочок, 6 штанів, 6 ручників, 12 хусточок, 12 пар шкарпиток, 4 простирала, 2 пошівки, 1 подушку, 1 ковдру і 1 коц до накриваня ліжка. Всї ті річи мають бути зна-

---

— Нездоров ти відай?

— Трохи....

— Може по доктора післати, або що?

— Не треба! — махнув Гнат рукою. — Чей я не молоденький.... і без него знаю, що менї....

— А що?

— Та.... я вже знаю! — загадочно сказав старий і якось дивно оглянув ся по комнатї. Фома убирав ся, а отець его опустивши голову, поволи говорив:

— Бою ся віддихати.... У мене таке чувство, що як би я відітхнув тепер повною грудию, то серце менї мусїло би пукнути.... Нинї недїля! По службі божій пішли за сьвящеником....

— Що тобі до голови прийшло, тату! — усьміхнув ся Фома.

— То нїчого.... Умий ся та іди в сад.... я велїв там самовар подати.... на раннім холодї попємо чаю.... Дуже менї хоче ся чаю, густого, горячого.... Спіши ся!...

Старий тяжко підняв ся з крісла і непевно ступаючи босими ногами та зігнувшись, вийшов з комнати. Фома дивив ся за вітцем і колючий холод страху стиснув его за серце. Умившись скоро, він поспішно пішов до саду.

Там під старою, розложистою яблунею, в великім дубовім кріслї сидів Гнат. Сонячне сьвітло падало крізь галузє дерева тонкими пасмами на білу стать старого, одїтого ще в нічне біле. В садї було якось так торжественно тихо, що навіть шелест галузи, котру Фома нечайно потрутив своєю одежию, видав ся єму голосним звуком і він здрогнув.... Перед вітцем на столї стояв самовар, мурликав як наїджений кіт і викидував в воздух струю пари. В тишинї і сьвіжій зелени саду, змитій попередного дня рісним дощем, то ярке пятно ослїплюючо сияючого, гудячого мідяного самовару, видалось Фомі чимсь непотрібним, не відповідним анї до хвилї і місця.... і чувства, котре родило ся в нїм на вид хорого, згорбленого старця, одїтого в білу одїж, що сам один сидів під мовчаливим, неподвижним, темнозеленим листєм, посеред котрого скромно скрились червоні яблока....

— Сїдай, — сказав Гнат....

— Здалось би післати за доктором.... — не рішучо радив єму син, сїдаючи напротив него....

— Не треба.... На воздусї якось менї лекше стало. А як чаю напю ся, то може ще лекше буде.... — говорив Гнат, наливаючи чай в шклянки, і Фома видів, що чайник трясе ся в руцї вітця.

— Пий....

Мовчки посунувши до себе шклянку, Фома нахилив ся над нею, здмухуючи піну з поверхности чаю і з придавленим серцем чуючи голосний, короткий віддих вітця....

Нараз щось стукнуло по столї так сильно, що посуда задрожала.

Фома здрогнув, кинув головою в зад і стрітив ся з настрашеним, майже божевільним поглядом вітця. Гнат дивив ся на сина і охриплим голосом шептав:

— Яблоко упал.... чорт его.... як з оружия гримнуло.... а?

— Налїй собі коняку до чаю.... — дораджував Фома.

— І так добре....

Они замовчали.... Хмара чижів перелетїла над садом, наповнивши воздух зухвало-веселим щебетом. І знов зрілу красоту саду обняло торжественне мовчанє. Страх все ще не счезав з очий Гната....

— Господи Ісусе Христе! — півголосом заговорив він, скоро перехрестившись. — Так, так.... вже она й прийшла, послїдна хвиля житя....

— Дай спокій, отче! — прошептав Фома.

— Чому дати спокій.... Як випємо чай, ти й пішли за сьвящеником і за кумом....

— Я лучше сейчас....

— Сейчас на службу божу ударять.... сьвященика нема, оно так не спішно, впрочім може ще перейде

І Гнат став голосно сербати чай з тарілки....

— Здало би ся менї рік, зо два ще пожити.... Молодий ти... і дуже бою ся я за тебе.... Жий честно і тверезо.... чужого не бажай, а своє бережи кріпко....

Єму трудно було говорити, він перестав і потер губи рукою.

— На людий ти не надій ся... много від них не сподївай ся.... Ми всї длятого жиємо, щоби взяти, а не дати. О, Господи, помилуй грішника!

Десь далеко упав низький звук дзвона в тишину ранїшну. Гнат з сином тричі перехрестились....

За першим голосом дзвона роздав ся другий, за другим третий і скоро наповнив ся воздух звуками благовісти, що доносились зі всїх сторін — плавно, мірно, голосно призиваючі....

— Ось вже на службу божу ударили... сказав Гнат, вслухуючись в звук дзвона.... — Ти знаєш по голосї пізнати дзвін?

— Нї — відповів Фома.

— А прислухай ся.... Ось той — чуєш?... той басовий звук, то дзвін у Николи.... Петра Митрича Вяґіна жертва... а той з хрипливим звуком, то у Параскевії Пятницї....

Сьпівучі филї дзвона колихали воздух, насичений ними і таяли, губили ся, в яснім синім небі. Фома задумчиво дивив ся на лице вітця і видів, що трівога щезає з очий его і они оживляють ся....

Але нараз лице старого сильно почервонїло, очи розширились і викотились із ям, рот з виразом здивованя отворив ся а з него вилетів дивний шипячий звук.

— Ф.... Ф... ах, ах, ах....

В слїд за тим голова Гната опала на плечі, а его тяжке тїло поволи зсунуло ся з крісла на землю, неначеб земля розказуючо потягнула его до себе. Через кілька хвиль Фома не рушав ся і мовчав, зі страхом і здивованєм глядячи на вітця, але потім кинув ся до Гната, підняв его голову з землї і глянув єму в лице. Лице було темне і неподвижне, а широко отверті очи на нїм не виражали нїчого: анї болю, нї страху, нї радости... Фома оглянув ся довкола себе: як і перед тим, в садї нікого не було, а в воздусї все плавав голосний звук дзвонів.... Руки Фоми задрожали, він випустив з них голову вітця і она глухо ударилась о землю.... Темна, липка кров тонкою струєю полилась із отвертого рота по синїм лици.

Фома ударив себе руками в груди і стоячи на колїнах перед трупом, дико і голосно закричав. Він цїлий стряс ся зі страху і блїдими, божевільними очима шукав когось в зелени саду..

чені і списані. — З верхної одіжи мусить кождий мати: 2 пари черевиків, 1 убранє зимове з сукна, 1 літне з полотна, і плащ і 1 шапку. — По приїзді всїх принятих учеників огляне їх всїх лїкар; хорі ученики безусловно віддалені. — При сїй нагоді просить ся також родичів і опікунів, щоби анї з початком року, анї серед року не привозили, анї не присилали жадної їди. Всї ученики низших кляс будуть мати спільних учителїв домових, а на сю цїль будуть родичі платити 1 корону місячно. — За Видїл „Рускої Бурси“ — *Др. Ом. Калитовский* і *П. Мостович.*

— **Намірене убийство.** Дня 13 с. м. приїхав з Бережан до Бібрки на дводневний урльоп підофіцер 55 полку Савчиньский. Приїхавши фіякром на ринок, походив там зі знакомими а відтак зайшов до виходка. Там напало на него трох волоцюгів: Стах Корачевский, Петро Корачевский і Стах Альфавицкий і стали бити і пхати до кльояки глубокої на кільканайцять метрів. Коли Савчиньский боронив ся, напастники били его по голові камінем і буками зробили в голові три великі рани і покалїчили лице, а Петро Корачевский колов его баґнетом по тїлї і лици. Коли напастники побачили, що їх жертва майже вже перестала жити, повтікали. Кількох жидів приступили до нещасливого, обмили его водою, щоби кров затамувати і завели до дра Ґабришевского, котрий побитому подав першу поміч і сконстатував, що покалїчений в наслїдок значного упливу крови і утрати ока буде ледви ще кілька днів жити. Савчиньского забрали знакомі зовсїм непритомного до себе. Показало ся, що Петро Корачевский мав злість на Савчиньского за то, що той підчас торічних вправ войскових вдарив его кілька разів в лице.

— **Движиму азбуку,** або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїнї 8 К за комплет.

— **Двох челядників ткацких** пошукує Іоан Луканюк, ткач в Карлові пов. снятиньского. Челядники мусять виказати ся добрими сьвідоцтвами, а одержать харч праве і половину зарібку.

Телеграми.

Капштадт 17 липня. Бувший президент ораньскої републики Штайн від'їхав вчера в родиною до Анґлїї. Штайн має бути поважно хорий.

Льондон 17 липня. Після бюлєтину, король мав ся дуже добре в часї своєї подорожи до Каве. Їзда не зашкодила єму. З королем поїхала і родина.

Кронштадт 17 липня. Вчера відбули цар і італїяньский король перегляд фльоти.

Льондон 37 липня. В анґлїйских урядових кругах установлено речинець коронациї на день 9 серпня.

Петербург 17 липня. В Одесї лучив ся вже другий случай джуми.

IV.

Смерть вітця ошоломила Фому і наповнила его дивним чувством: в душу его вляла ся тишина, тяжка, неподвижна тишина, що цїлком поглощує всї звуки житя, нїчого не лишаючи. Довкола него крутились ріжні знакомі єму люди; они являли ся, щезали і щось говорили до него; він відповідав їм що небудь, а слова їх не викликували в нїм жадних представлень, безслїдно потапаючи в бездонній глубинї мертвого мовчаня, яке наповнило его душу. Він не плакав, не тужив, і не думав о нїчим; насуплений і блїдий, нахмуривши брови, він з напруженою увагою вслухував ся в ту тишину, котра виперла з него всї чувства, опустошила его серце і як клїщами стискала его мозок. Єго сьвідомість відчувала лише чисто-фізичне чувство тяжкости в цїлім тїлї а найбільше в груди, а надто здавалось ще єму, що наступив сумрак і, хоч сонце було високо на небі, — все на земли якби потемнїло і опечалилось.

Похороном заняв ся Маякин. Він скоро і рухливо бігав по комнатах; голосно постукуючи запятками чобіт, неначе хозяін покрикуючи на прислугу, поклепував похрестника по плечи і потїшав его:

— А ти, молодче, чого окаменїв? Заплач, лекше буде.... Отець був старий.... тїло его знемощіле.... Всїм нам смерть призначена, перед нею не втечеш.... не треба перед часом завмирати.... Ти его не воскресиш печалю і єму твоєї туги не треба, позаяк сказано: „егда душа от тїла імать нуждею восхитити ся страшними ангели.... всїх забиваєть сродников і знаємих....“ значить цїлий ти для него тепер нїчого не значиш, хоч плач, хоч сьмій ся.... А живий о живім думати повинен.... але лучше плач.... то дїло людске.... дуже облекшує серце....

Але й ті слова нїчого не порушили нї в голові, нї в серцю Фоми.

Він прийшов до себе в день похорону, задяки настїйчивости хрестного вітця, котрий через цїлий час усердно і на свій спосіб старав ся піднеести его подавлену душу.

День похорону був понурий і хмарний. В густій хмарі пороху за домовиною Гната Ґордєєва чорною рікою плила величезна товпа народу; в нїй сьвітило ся золото риз духовеньства, а глухий шум єї повільного походу зливав ся з торжественною музикою хору архиєрейских півців. Фому поштуркували і з заду і з боків; він ішов, нїчого не видячи, кромі сивої голови вітця, а трогаючий спів відбивав ся в груди его жалібним відгомоном. А Маякин, ідучи побіч него, докучливо і неустанно шептав єму до уший.

— Диви, кілько народу тисне.... Тисячі! Сам ґубернатор прийшов вітця твого проводити.... городский голова... майже вся рада громадска.... а позаду тебе.... оберни ся но!... Софія Павловна іде.... Місто почтило Гната....

З початку Фома не слухав шепоту хрестного вітця, але коли той сказав єму о Медиьской, він поневільно оглянув ся назад і увидів ґубернатора. Маленька капелька чогось приятного капнула в душу его при видї того важного чоловіка в яркій лентї через плечі, з ордерами на груди, що з сумом на строгім лици ішов за домовиною небіщика.

— Блажен путь в онь же ідеши днесь душе.... — тихонько сьпівав Яков Тарасович, поводячи носом, та знов шепнув в ухо похрестника:

— Сїмдесять пять тисячів рублїв така сума, що за ню можна й тілько проводжаючих мати.... чи чув ти, що Соньча пятнайцятого устроює закладини каменя угольного? Як раз в сороковий день (в день поминального богослуженя....)

Фома знов обернув ся назад і очи его стрітили ся з очима Мединьской. Від єї ласкітливого погляду він глубоко зітхнув і єму відразу стало лекше, неначе горячий промінь сьвітла проник в его душу і там що розтопив. І заразом він зміркував, що не випадає єму вертїти головою з одної сторони в другу.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 16-ого липня 1902.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	540 —	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	564·—	572·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95 80	96·50
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—·—
Банку гіпот. 4½%	100·—	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·40	102·10
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·30	97·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	96·30	97·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·—	99·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	103·—
„ „ „ „ 4½ %	100·70	—·—
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·80	97·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·—	94·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	56·—	57·—
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28·50	29.50
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	75·—	80.—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	19·25	20.25
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робізон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видання) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Грімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).